

A szent kenyerek

3Móz.24:1-9

„Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, amelyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpákat gyűjthassanak. A bizonyosság függönyén kívül, a gyülekezet sátorában úgy helyeztesse el azokat Áron, hogy estvétől fogva reggelig az Úr előtt legyenek. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknél. A tiszta arany gyertyatartóra rakja fel a mécseket; az Úr előtt legyenek szüntelen. És végy lisztlámpot, és süss abból tizenkét lepényt; két tized efából legyen egy lepény. És helyeztesd el azokat két rendben; hatot egy rendbe, a tiszta arany asztalra az Úr elé. És tégy mindenik rendhez tiszta tömjént, és legyen emlékeztetőül a kenyér mellett, tűzáldozatul az Úrnak. Szombat napról szombat napra rakja fel azt a pap az Úr elé szüntelen; örök szövetség ez Izráel fiaival. Azután legyen az Ároné és az ő fiaié, akik egyék meg azokat szent helyen, mert mint igen szentséges, az övé az, az Úrnak tűzáldozataiból, örök rendelés szerint.”

Bev.: Ebben a mai igeszolgálaton, a szent kenyereket szeretném a középpontba helyezni, érintve a szentély egyéb berendezési tárgyát is és szeretném levonni ennek tanulságait.

- A kenyér korábban, amikor még nem ipari méretekben állították elő, amikor még nem az üzletek roskadozó polcairól lehetett hozzájutni, vagy a háborúk közben és után kenyérhiány volt a világban, sokkal nagyobb értéke volt, mint manapság. Emlékszem, gyerekkoromban még a kenyeret kidobni a szemetesbe is szentségtörésnek számított és minden gyerekbe szinte bele nevelték a kenyér iránti tiszteletet, mert a hiánya nagyon kellemetlen és fájdalmas volt a nélkülözők számára. Ma ennek a gondolkodásnak a nyomait is alig látjuk. A mai ember szemében mára már leértékelődött kenyér. Ezzel szemben a felolvasott igében, mint Isten szent áldozata jelenik meg előttünk. Mint hétköznapi élelem, ami szentté lesz. Ami elveszítette az idők során az értékét, itt, Isten jelenlétében nagy jelentőséggel bír.

- A 12 kenyér a Zsidók 12 törzsére, Kr. megtört testére és átvitt értelemben minden emberre, az egész emberi társadalomra utal, mert Izrael népére tekinthetünk úgy, mint egy mintára az emberiség egészéből, akiken keresztül Isten minden emberhez szól. Tehát ezekre a kenyerekre világít a szentélyben égő mécsekkel teli lámpa.

1. (1.v) Ez a folyton égő lámpa nem aludhat ki az idők során, mert mindig rá kell világítson a kenyérre *„Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, amelyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpákat gyűjthassanak”*

- Ebben a helyiségben minden szent volt, mert minden és mindenki a helyiségben Isten akaratából volt jelen és azt a feladatot végezte és azt a funkciót töltötte be, amit Isten rendelt. Szent volt a pap, a mécses, az asztal, a kenyér, vagyis az egész helyiség. Ennek a helyiségnek a világosságát az arany mécsstartóban égő mécsek adták, amik rávilágítottak a kenyerekre. Mivel a mécsesek szentek voltak, a tűzük is szent volt és nem aludhatott ki soha. Folyton égnie kellett és erre a fényforrásra a papoknak kellett vigyázniuk, ki ne aludjon.

Ma, amikor azt látjuk, hogy a világ sorba dönti le a szabadság nevében a tisztesség, igazság és erkölcsiség tartópilléreit, akkor jól észrevehetően áll elénk Isten állandósága, változhatatlansága, ami megjelenik itt a folyton világító mécsesekben. Ennek a lámpának a tüzeit Isten adta – még ha nem is olyan közvetlenül, mint az áldozati tüzet – és nem engedi kihunyni. Szent volt, amire Isten megbízásából vigyáztak Áron fiai.

Voltak esetek korábban, mikor a szent dolgokat az emberek nem tisztelték és az életükkel fizettek a nemtörődömségükért. Ilyen volt Belsazar király, aki a szent edényeket elővette, tivornyázásához használta eszközül őket, ezért meg kellett halnia. Vagy Áron két fia, akik idegen tűzzel akartak áldozni és azonnal meg kellett halniuk. Isten komolyan veszi, amit mond és komolyan veszi, ami szent, amit megszentel.

- A sátán elérte, hogy ez a lámpa a zsidók hűtlenségével és a templom lerombolásával

látszólag kialudjon, de még a kialvása előtt Kr.-ban már világított. (Ján.9:4) „*Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.*”

- Majd mielőtt a sátán benne is ki tudta volna oltani, már tovább adta azoknak, akik hittek benne.

„(Ján.8:12) „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.*”

Ennek a világosságnak a hívő emberekben, rá kell mutatnia az új emberre, aki már nem testtől és vértől született, hanem Kr.-ba vetett hit által. Ahogy a mécstartó láthatóvá tette a kenyereket az asztalon a szentélyben, úgy kell látszódnia Kr. világosságában az új embernek ebben a világban. Ha ez nem történik meg, akkor érdemes az embernek megvizsgálnia magát, vagy segítséget kérni ehhez hívő testvérektől.

2. (6.v) Ott volt még a szent kenyerek asztala is a szentélyben. A kenyér, ami bár Isten útmutatása szerint készült, mégis közönséges, ehető kenyér formájában van jelen a szentélyben és az arany asztalra vannak helyezve, ami anyagát tekintve arany, tehát nagyon erős és időtálló. Jól jelképezi, hogy milyen alapon, lábakon áll az, aki az életét, családját, gondjait és terheit Kr.-ra helyezi. Annnyira biztosan tartja meg élete során az embert Kr., mint amilyen biztosan tartotta meg azt a tucatnyi kenyeret az asztal, aminek anyaga erőt, értéket, időtállóságot és szépséget sugárzott. Erre az asztalra kellett tenni a kenyereket. (6.v.) „*És helyezd el azokat két rendben; hatot egy rendbe, a tiszta arany asztalra az Úr elé.*”

- Az asztal, a közösség jelképe! Az asztal a közösségről beszél. (Jel.3:20) „*Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.*” Ez az asztalközösség. Együtt étkezni. Amikor az emmausi tanítványok Jeruzsálemtől Emmausig gyalogoltak együtt Jézussal, aki egész úton beszélt hozzájuk anélkül, hogy felismerték volna, de amikor behívták a házba, fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, s akkor megnyilatkoztak a szemek, észrevették, hogy ki is Ő.

Amikor az ember kész arra, hogy közel engedje magához Jézust, akkor Ő is kész arra, hogy kijelentse magát, hogy megértesse az iránta érdeklődővel, hogy Ő az Isten Fia. Ahogy szoktuk énekelni is: „ki kétkedően boncolja Őt annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát” Az asztalközösségben ez hamar megtörténik!

Ahogy az (1Kor.:1,9) mondja: „*Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.*” Ezért, amikor vasárnap az úrvacsorához megterítjük az asztalt, amikor emlékezünk az Úr Jézus Krisztusra, és hirdetjük az Ő halálát, akkor ez a közösséget is jelenti Vele és egymással. Minden más kizárt! Az Ő jelenléte kizárja sátánt az asztalközösségből! Azért mondja az ige az 1Kor 10,21-ben: „*Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei.*” A kenyérben/Kr.-ban nekünk adott ígéret beteljesülése Kr. halála által öröm Istennek és nekünk is, mert már nem csak a 12 törzs részesül benne, hanem mindenki. „Az Úr Jézus azt mondta a Jn. 6,51-ben „*Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért.*”

3. (7.v) „*És tégy mindenik rendhez tiszta tömjént, és legyen emlékeztetőül a kenyér mellett, tűzáldozatul az Úrnak.*”

- Tömjén: Kr. emberi mivoltát jelenti. Azt, hogy Ő Isten Fiaként emberi testben nem csak megélte azt a méltóságteli, sátán akarásával szembenálló és kísértéseit elutasító tiszta életet, hanem kész volt meg is osztani mindenkivel. Az Úr Jézus úgy jött az emberek közé, mint az élet kenyere és úgy is adta Önmagát mindenkinek.

- Az ember mindig éhes és keres valamit. Éhes a szeretetre, a hatalomra, a pénzre, a barátságra, kalandra és lehetne reggelig sorolni. Keresi ezek forrását és ha rátalált valamelyikre és betelt vele, akkor keresni kezd egy másikat és aztán megint egy másikat és ez így megy egészen addig, amíg rá nem talál arra a kenyérre, amely életet ad és betölt minden szükségét.

- De Isten felé olyan volt az Ő áldozata, mint a felszálló tömjén, amely Istent dicsőítette. Ef.5:2 „*És járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándéknak és áldozatul az Istennek, kedves jó illatú.*”

4. (8.v) „Szombat napról szombat napra rakja fel azt a pap az Úr elé szüntelen; örök szövetség ez Izráel fiaival.”

- A hét nap: Kr.-ban való isteni öröm tökéletessége. Isten tökéletessége, ami megjelenhetett volna a teremtésben, végül Kr.-ban jelent meg. Nincs ebben a világban Kr.-on kívül semmi ami, vagy aki, tökéletes lenne. De ahogyan Isten a 7 napos teremtéstörténetbe belefoglalta az embert is, úgy helyezte bele Kr.-ba is a hívő embert.

- A hetedik nap szombat, ekkor ehették meg a kenyeret Áron és fiai.

A szent kenyerekhez más nem nyúlhatott hozzá, csak Áron és fiai. Egyszer azonban Nób-ban, Dávid kérte Ahimélek papot, hogy adjon neki a szent kenyérből. Dávidnak 5 kenyérré volt szüksége. Vele volt még, hatszáz katonája is. Valaki egyszer úgy magyarázta, hogy Dávid az öt kenyeret megosztotta a hatszáz emberével, de Jézus, az öt kenyérral és a két hallal minimum ötezer embert lakatott jól. Ezzel magyarázta, hogy mennyivel nagyobb volt Jézus Dávidnál.

A kenyér, amit a papok megehettek, amivel táplálkozhattak, az Úr Jézus Krisztusról beszél. A kenyér nagyon jellemzően mutatja azt, amit az Úr Jézus Krisztus tett akkor, amikor eljött erre a földre. A kenyér gabonából készül, melyhez sok gabonaszem kell. Mit mondott az Úr Jézus? (Jn 12,24) „*Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.*” Ő az életét adta, meghalt. A gabonaszemeket, hogy kenyér legyen belőlük, két malomkö között megőrlik. Ez is az Úr gyötrődéseiről beszél. Azután a lisztet összegyűrik, és amikor a tészta elkészült, beleteszik a tüzes kemencébe. Ez a kép is az Ő szenvedését hozza elénk. Amíg ez az élet kenyere elkészül, szenvedéseken és halálon megy át. Isten Fia azért jött erre a földre, hogy meghaljon minden ember bűnéért, hogy Isten a szenvedések által elérje azt, hogy az Ő kezében minden tekintetben alkalmas eszköz legyen. Erről beszélnek a kenyerek.

Végül is a kenyeret megeszik, és aki megeszi, abban életté, erővé válik, annak az embernek részévé lesz. Az Úr Jézus Krisztus önmagát adta, hogy életünk legyen, hogy részünkké legyen, hogy lakozzék Krisztus hit által a szívünkben. (Jn 6,33) „*Mert Istennek ama kenyere, a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak.*”

5. Azok a kenyerek, amiket feltettek az asztalra, ugyan olyanok voltak, mint az összes többi, amik abban az időben készültek. Mégis amikor bevitték őket a szentélybe, szent kenyerek lettek azért, mert Isten szent kenyerekként tekintett rájuk. Pedig közönséges módon és körülmények között készültek, mint az összes többi, amiket abban az időben sütöttek. Lehet, hogy nem is csak tizenkettőt sütöttek egyszerre, hanem többet is, csak kivették az összesből a szentélybe szántakat és onnantól kezdve szent kenyerek lettek, amik szentségéhez nem férhetett kétség. A kenyerek miután bekerültek a szentélybe, szent kenyerek lettek, függetlenül attól, hogy honnan származtak. Ettől kezdve Isten örömét szolgálták és Istent dicsőítették, mert Istentől rendelt helyükön voltak. Azzá lettek, amivé Isten akarta tenni őket és nem akartak mások lenni, mint amivé lettek.

Tud ma a hívő ember szent életet élni, miután Kr. halála és feltámadása által Isten kijelentése szerint szentté lett? Meg tudja élni, úgy a szentségben mindazt, amibe Isten bele enged? El tud különülni – amennyire lehet – a világtól, vagy olyan közönséges életet él, mint a világ? Ha magunkra nézünk, azon a helyen vagyunk, ahová Isten helyezett, vagy még keressük a világban a helyünket? Beteltünk már, megelégtünk már a mennyei kenyérral, vagy még éhezünk a világot? Ha egy kívül való megkívánja Kr. szentségének ízét, meríthet az életünkből? A szent kenyerek a 12 törzset, Kr. megtört testét és minket is jelképeznek. Izrael elbukott, mikor elutasította a királyát. Kr. győzött a kereszten és nekünk az Ő győzelme az osztályrészünk.

Ahogy a háború után fájdalmas és kellemetlen volt sokaknak a kenyér hiánya, ugyanolyan fájdalmas és kellemetlen Kr. hiánya mindazoknak, akik ma keresik, de nem találják. Csak a

hívő emberek adhatnak útbaigazítást nekik, de csak akkor, ha szünet nélkül égő lámpásként világítva, ők is jó úton haladnak.

A hívő emberek között, ma is meg kell lennie annak a rendnek és tisztaságnak, amit Isten megkövetelt Áronéktól, amikor nem engedte, hogy csak úgy feldobálják a kenyereket az asztalra, hanem szép rendben, ahogy meg volt szabva, úgy kellett kitenni. Minden rendhez tömjént kellett tenni, ami biztat mindenkit arra, hogy ne csak a másik illatozásában gyönyörködjön, hanem mindenki igyekezzen jó illatot árasztani még akkor is, ha ez önmaga lelkének halálba adásával is jár. Soha ne felejtjük el, hogy milyen mélységből jöttünk, de azt se, hogy mivé lettünk. A hívő ember tartását nem az ereje, a múltja, vagy a tehetsége adja meg, hanem a Kr.-ba vetet bizonyossága a feltámadás felől.

Bef.: 2Móz.25:30 *„És tégy az asztalra szent kenyeret, mely mindenkor előttem legyen.”*

Vigyázzunk arra is, hogy ami szent, maradjon is az a szemünkben, nehogy úgy járjunk, mint Belszár király, vagy Áron fiai, akik nem tisztelték a szent dolgokat. A megtört Jézus teste szent, személye bennünk él, nem tekinthetünk el ettől akkor sem, amikor ránk tör a sátán által gerjesztett éhség és keresési vágy. Lássuk be, hogy akár akarjuk akár nem mindenkor Isten előtt vagyunk, akinek szemei akkor is látnak minket, amikor úgy gondoljuk, hogy nem. 2Krón.16:9 *„Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak”*

Amen

2021 dec.15. Debrecen